

Επιτομή των Ανεψιών

Αριθ. 132871

Κωνσταντίνος

ΚΛΕΙΩ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΝ ΛΕΙΨΙΑΙ

ΕΤΟΣ Α' 1885. ΤΟΜ. Ι. ΑΡ. 1-24.

ΠΑΡΕΙΛΗΦΘΗΝΤΩΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
Μητροπολιτική
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑΑ
LITHO ARG.

ΑΡΙΘΜ. 15.
Τόμος Α΄.

Συνδρομή, άρχόμενη από 1. Ιανουαρίου έκαστου έτους, έκτος μόνου και παραληγουσίου.
Παρισχού φράγκ. γρ. 20 ή μάκρ. 15.

ΕΤΟΣ Α΄.
τῆ 1/13. Α΄γουστου 1855.

ΓΛΩΣΣΙΚΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ὀπό Ε. Α. ΡΟΪΔΟΥ.

Σ. Σ. Κ. Ὁ εὐφύεστατος τῶν παρ ἡμῶν λογογράφων κ. Εμμ. Δ. Ροΐδης, ἀποτινόμενος πρὸς τὴν σύνταξιν τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν ἀπαντῶ εἰς ἐπίκρισιν τινὰ τοῦ διακεκριμένου ὕψηγητοῦ τῆς Γλωσσολογίας κ. Κατζίδακη, προ τινος συγκαταλαμβανόμενος ἐν τῇ Ἐφημερίδῃ τὸ ἐσχάτως περὶ τῆς γλώσσης ἐν τῷ τύπῳ συζητηθέντα καὶ ἀντεπεξελιδόντος κατὰ τῶν ἰδεῶν τοῦ προλόγου τῶν Παρέργων, οἱ καὶ ἡμεῖς ὑπὸ τὸν αὐτὸν καὶ ἀνωτέρω τίτλον ἐδημοσιεύσαμεν τότε (σελ. 119—116) διὰ τῆς Κλειῶς. Ἐπειδὴ δὲ ἀξιότιμος τῆς Γλωσσολογίας ὕψηγητῆς ἀπέκλεισε τῆς περὶ γλώσσης συζητήσεως πάντας τοὺς γράφοντας καὶ μάλιστα τοὺς ἀναγνωσκόμενους, περιορίζας τὴν ἀποκλειστικὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαιώματος τούτου εἰς μόνους τοὺς ἐξ ἐπαγγέλματος φιλολογοῦντας ἢ καὶ γλωσσολογοῦντας, οὕτω δὲ τὸ περὶ γλώσσης ζήτημα ἔλαβεν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν τὴν νέαν ταύτην φάσιν τῆς ἀμεριβόλου τῶν δικαστῶν αὐτοῦ ἀρμοδιότητος, διητῶς διὰ ταῦτα ὑποχρεούμεθα ἢ ἀναδημοσιεύσωμεν καὶ τὴν εἰς ταῦτα ἀπάντησιν τοῦ κ. Ροΐδου, „ἵνα — κατὰ τινὰ παλαιῶν φράσιν τοῦ ἰδίου Συγγραφέως — ἐν ταῖς ἀνταῖς ταύταις στίλαις, ὅπου διεπράχθη τὸ τῆς ἀναρμοδίου εἰς τὴν γλωσσικὴν ἐπεμβάσεώς τιν ἀδικημα, τελεσθῆ ἡμέτερον καὶ ἡ ἀγνωστῆριος τούτου θυσία.“

Ἄληθές εἶναι ὅτι ὑπεσχέθη ἢ ἀπαντήσω εἰς τὴν ἐκπονηθεῖσαν παρὰ τοῦ ἀξιότιμου κ. Κατζίδακη ἐπίκρισιν τοῦ προλόγου τῶν „Παρέργων μου“. Τοῦτο ὅμως ὑπεσχέθη ἔτι δημοσιευθῆ. Ἀλλὰ μετὰ τὴν δημοσίευσιν αὐτῆς πρὸ μηνὸς ἤδη οὐδὲν ἄλλο δύναμαι νὰ πράξω πρὸς τήρησιν τῆς ὑποσχέσεώς μου, ἢ νὰ ἐκδέσω τοὺς λόγους, ἐξ ὧν ἀναγκάζομαι νὰ θεωρήσω πᾶσαν ἀπάντησιν περιττήν.

Πρώτιστος τούτων εἶναι ὁ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπίκρίσεως ταύτης καταλαβὼν με φόβος μὴ ἐστερήθην τῆς ἰκανότητος νὰ ἐκφράζωμαι διὰ τρόπον τοῦλάχιστον καταληπτοῦ. Ἄπο εἰκασίας σχεδὸν γράφων εἶγον πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ παράγγελμα τοῦ Κοῦντιλιανοῦ, ὅτι πρέπει νὰ ἐκδέτῃ τις ὅσα ἔχει νὰ εἴπῃ οὕτω σαφῶς, ὅστε οὐ μόνον νὰ ἐννοῆται παρὰ πάντων, ἀλλὰ καὶ ἀδύνατον νὰ ἦναι νὰ μὴ ἐννοηθῆ. Διὰ τῆς πολλῆς προσηλωσεως εἰς τὸν κανόνα τούτον καὶ πρὸ πάντων διὰ

Ο ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΜΟΥΣΙΟΥΡΓΟΣ ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΦΝΕΡ.
Ἐγεννήθη ἐν Λειψίῃ τῆ 22. Μαΐου 1818, ἀπέθ. τῆ 13. Φεβρ. 1883.

ορισμένου ἴσως εἰς συγγραφήν μόνον διατριβῶν ἐπὶ ὕψηλοῦ, ἢ ἐν μὲν τῷ ἐπιπέδῳ λόγῳ εἶναι ἀδύνατος, ἐν δὲ τῷ περὶ δύνατος ὁ συμβιβασμὸς τοῦ ἀσθημάτων καὶ τοῦ πάθους μετὰ τῆς χρήσεως τῶν μέσων ἀορίστων καὶ τῶν ἄλλων κονταίνων τόπων. Ἄνταξία τῆς ἀνωτέρου κατὰ τὴν ἀστυῶντα εἶναι καὶ ἡ ἀπόφασις: „ἔτι οὐδεμία φιλολογία μαρτυρεῖ τὴν κοινὴν χρῆσιν τῆς δημοτικῆς ἡμῶν γλώσσης, διὰ τὸν λόγον ὅτι: τὰ ἔργα τῶν Κρητῶν καὶ τὰ δημοτικὰ ἱεράματα περιέχουσι μόνον μέρη τινὰ αὐτῆς“. Πρέπει ἄρα ἐκ τούτου νὰ ἐπιδοθῶμεν ὅτι, ὅπως θεωρηθῶσι τὰ ἔργα ταῦτα μαρτυροῦντα τὴν κοινὴν χρῆσιν τῆς δημοτικῆς ἐπερπε νὰ περιέχουσιν ἀνελλιπῶς πάσας τὰς ἐν χρῆσει παρα τῶ λαῷ λέξεις; Ἄλλα τίτε οὐδὲ τοῦ Ὀμήρου τὰ ἐπι δύναται τις νὰ θεωρήσῃ ὡς μαρτυροῦντα τὴν χρῆσιν τῆς ἀρχαίας κοινῆς γλώσσης τῶν Ἑλλήνων ἀφοῦ καὶ ἀπὸ τούτων ἐλλείπει πληθὺς λέξεων παλαιῶν βεβαίως παρὰ τοῖς συγγραφοῖς, ἐκ τῶν μόνον ἀν ἐπιδοθῶμεν ὅτι οὐτε ἀλεκτοριδῶν ἢ οἰά εἶχον, οὐτε ἐσπόγγίζον μετὰ τὸ νύμφιον τὰς γέρας, οὐτε ἀπωνυγίζοντο οὐτε ἐκτενίζοντο οὐτε τοῦτο μὴ πρᾶττοντες ἐφθερίων οἱ σύγγραφοι τοῦ Ὀμήρου, τοῦ οὐδὲν λέγοντος περὶ μαχαιριδίων, ψαλλίδων, μάκτρον, κτενίων ἢ ὄγληρῶν ἐντόμων.

Ἄν δὲ τις ἀναλογισθῇ ὅτι ἡ δημοτικὴ ἡμῶν ποιήσις οὐτε ἐπική εἶναι οὐτε διδακτικὴ, ἀλλὰ λυρική, ἢ ἐνστασις ὅτι περιέχει „μόνον μέρη τῆς δημοτικῆς γλώσσης“ καταντῶ ἔτι μᾶλλον ἀστυαία. Ἐκ τούτων βλέπετε, ὅτι ἀν καθ'αυτὴν ἡ πραγματικὴ τοῦ κ. ὕψηλοῦ ἀπὸ πάσης „ἐξητημένης εὐφρολογίας“, ἀφθονεῖ ἀφ' ἑτέρου ἐν αὐτῇ ἢ ἀξίτητος ἀστυαίτης· ἀν δὲ παραδεχθῶμεν τὴν γνώμην του, καθ' ἣν εἶναι ἀκατάλληλοι νὰ συζητῶσι σπουδαίως οἱ „ἐκ προθέσεως εὐφρολόγοι“, πρέπει τότε νὰ ἐπιδοθῶμεν καταλλήλους πρὸς τοῦτο μόνους τοῦς ἀκουσίως γελοιοποιούς. Τὸ τοιοῦτο ἀκούσιον κωμικὸν ἄλλας τοῦ κ. ἐπικριτοῦ διαπρέπει πρὸ πάντων ἐν τῷ ἐπιλόγῳ τῆς διατριβῆς αὐτοῦ. ἔπου, στηριζόμενος ἐπὶ τῇ παρ' ἡμῶν συγγύσει ὑπὸ τὸ ὄνομα φιλολογίας δύο ἑως διαφόρων πραγμάτων, τῆς philologie καὶ τῆς literature, ἐσχυρίζεται ὅτι μόνον ἀρμόδιοι ν' ἀποφαινῶνται περὶ γλώσσης ζωντανῆς εἶναι οἱ philologues, ἢτοι οἱ ἔργον ἔχοντες ν' ἀνατέμνωσι τὰς νεκράς. Εἰς τούτους θεωρεῖ ἀνηκούσας δικαιο-

ΑΙ ΚΕΑΡΟΙ ΤΟΥ ΑΙΒΑΝΟΥ.

ματικῶς καὶ ἀποκλειστικῶς πάσας τῆς μελλούσης Ἑλλήν. Ἀκαδημίας τὰς ἔδρας, λησμονῶν ὅτι οὐδὲ εἰς ὑπάρχει φιλόλογος ἐν τῇ γαλλικῇ, ἀλλὰ μόνον συγγραφεῖς, ποιηταί, βήτορες, μυθιστοριογράφοι, δημοσιογράφοι, ἱεροκήρυκες, δραματοποιοὶ καὶ πάντες οἱ διαπρέποντες ἐν τῇ χρῆσει τοῦ λόγου ὡς ὄργανου παραστάσεως ἀσθημάτων καὶ ἰδεῶν. Οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν ἢδὴ νὰ προσθέσωμεν ἐπι συμβουλήν τινα πρὸς τὸν ἀξιότιμον κ. Κατζίδακην, τῆς ὁποίας δύσκολον φαίνεται ἡμῖν ν' ἀμφισβητηθῇ παρ' αὐτοῦ ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ χρησιμότης. Εἶναι δὲ αὐτὴ ἡ ἐξῆς, ἢ νὰ περιορίζεται ἐπι κερταίνον εἰς ἀορίστους μόνον μορφάς, ἢ νὰ καταβάλλῃ κατὰ τι περισσοτέρων προσοχῆν ἕταν κέρην πρέπον νὰ προβῇ εἰς μᾶλλον ὠριμμένας. Οὕτω λ. χ. κατηγορεῖ ἡμᾶς ἐπὶ ἀνεληνησμίῃ, ὡς γράφοντας τὴν ἀηδεστάτην ἀλληθῶς φράσιν

Ἑλλάς δὲν ἔχη σήμερον συγγραφεῖς, ἐκ τούτου ἔπεται μόνον ὅτι οὐδ' Ἀκαδημίας δύναται νὰ ἔχη, οὐχὶ ἑμῶς καὶ ὅτι δύναται ν' ἀντικατασταθῶσιν ἐν αὐτῇ οἱ συγγραφεῖς διὰ γραμματοδιδασκάλων, ὧν ἡ ἔνδεια κρίσεως ἐνδέχεται νὰ πρᾶβῃ μέχρις ἀποπείρας νεκραναστάσεως τοῦ μέσου ἀορίστου, διὰ τὸν λόγον ὅτι μόνος οὗτος εἶναι „σεμνός“. Ἄλλ' ὅπως τὸ ἐπιδοθῶν „ἀστυαίτης“, οὕτω καὶ τὸ „σεμνός“ μεταχειρίζεται ἴσως ὁ κ. Κόντος καθ' ἣν εἶχε σημασίαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, οἵτινες ἀνόμαζον „σεμνός“ τὰς Ἑριννάς, ὧν ἡ μόνη θεὰ ἦρκει ὅπως προκαλέσῃ ἀώρους τοκετούς.

Οὐδὲν ἄλλο ἔχομεν ἢδὴ νὰ προσθέσωμεν ἐπι συμβουλήν τινα πρὸς τὸν ἀξιότιμον κ. Κατζίδακην, τῆς ὁποίας δύσκολον φαίνεται ἡμῖν ν' ἀμφισβητηθῇ παρ' αὐτοῦ ἡ ἀνάγκη καὶ ἡ χρησιμότης. Εἶναι δὲ αὐτὴ ἡ ἐξῆς, ἢ νὰ περιορίζεται ἐπι κερταίνον εἰς ἀορίστους μόνον μορφάς, ἢ νὰ καταβάλλῃ κατὰ τι περισσοτέρων προσοχῆν ἕταν κέρην πρέπον νὰ προβῇ εἰς μᾶλλον ὠριμμένας. Οὕτω λ. χ. κατηγορεῖ ἡμᾶς ἐπὶ ἀνεληνησμίῃ, ὡς γράφοντας τὴν ἀηδεστάτην ἀλληθῶς φράσιν

Ο ΠΡΟΣΤΑΤΗΣ ΑΓΓΕΛΟΣ. Ἐκὼν τοῦ Κόουλιμαχ, Κατὰ φωτογραφίαν τοῦ Βράν καὶ Φέγγερ ἐν Βερολίνῳ.

Μιά τέτοια νύκτα τί δνειρα κ' επιθυμιάς γεννηί! κάνει φτερά ή μυρωδιά ή δροσοστολισμένη κι' από τὰ λούλουδα πετῆ καί γύρω μου διαβαίνει, καί είνε τόση ζωντανή που λές πώς θα μιλήση . . . Γυρεύει κάποια αμορφή να τὴν γλυκοφιλήση, ζητᾷ γιὰ κρῖνο, κάτασπρο καί ἀπαλό χεράκι, καί χελλή γιὰ τριαντάφυλλο να πλανεύη 'λιγάκι, γιὰτ' ἔφυγε ἀπὸ λούλουδο καί λούλουδο γυρεύει 'χαρὰ 'ς αὐτὴν τὴν ἀμορφή, ὅπου τὴν ἀγναντεύει κι' ἀπλόνευται ή μάγισσα καί τὴν μοσχολιφίει!

'Ἐλα, ξανθοῦλα μου γλυκειά, ξανθοῦλα μου καλή, τᾶσπρα 'ψηλά 'ς τὸν οὐρανὸ ἀμέτρηταις χιλιάδες τρεμουλιαστά θὰ φέγγουνε τοῦ γάμου μας λιμπιάδες, ή κάτασπραις τριανταφυλλιάς 'ς τὰ βῆδα φορτωμέναις,

ή πασχαλιάς κ' ή λεμονιάς ή μοσχομυρωμέναις, ὅσα λούλουδια ἀνθίσανε καί ὅσα θὲ ν' ἀνθίσουν λαχταριστὰ προσμένουνε νὰ σὲ μοσχομυρίσουν, καί ή βανίλια ὀλοδροστὴ σὲ καρτερᾷ κι' αὐτῆ.

Ἔϊνε μικρὴ ή καλύβα μας, μικρὴ μὰ ζηλευτῆ· τριγύρω της καμαρωτὸ ἀγινόκλημ' ἀνεβαίνει, κ' ή ἀκακία, ή χλωμὴ τ' Ἀπρίλη ἐρωμένη ἔξω 'ς τὴ θύρα φουντωτὰ κλωνάρια θὲ ν' ἀπλώση μὴν τόχη κάποια ἀνέσπλαχνη νεράϊδα καί μᾶς νοιώση κ' ἔλθῃ ή ζηλιόρα μυστικά κι' ἀρπάξῃ τὰ φιλιὰ μας . . . 'Ἐλα, ξανθοῦλα μου γλυκειά — τὰ τόσα δνειρατὰ μας, ὅσα ή ἀγάπη ἔστειλε καί ὅσα θὲ νὰ στείλῃ, 'ὄαν μυρωδιάς νὰ σκορπισθοῦν 'ς τὴ νύκτα τοῦ Ἀπρίλη. 1885. ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΤΟ ΛΑΒΑΡΟΝ ΚΑΙ Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

ὑπὸ Κ. ΠΑΠΑΡΡΙΓΓΟΠΟΥΛΟΥ*. (Ἐικὼν Παράφ. ἐν σελ. 233).

Ἐθέρβιος ὁ Παμφίλου, ὁ ἐπὶ Κωνσταντίνου ἀμάσας ἐπίσκοπος Καισαρείας τῆς Παλαιστίνης, ὅστις ἐγένετο δημιουργὸς τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας καί ἄλλως ἀνεδέχθη περὶ τὴν ἱστορίαν καί τὴν χρονολογίαν ἀνὴρ λόγου ἄξιος, συνέταξε καί εἰς τὸν βίον τοῦ Κωνσταντίνου λόγους τέσσαρας, ἐν οἷς βεβαίως ἐστὶ καὶ αὐτοῦ τοῦ βασιλέως ἠκουσε βραδύτερον διηγούμενα ὅσα κατὰ τὴν κρίσιν ἐνείνην τῆς ζωῆς αὐτοῦ στιγμὴν συνέβησαν. Προσευχομένου λοιπὸν τοῦ βασιλέως, λέγει, καί λιπαρῶς ἐκτελούοντος τὸν πατρῶιον θεόν, ἵνα ἐπαρέξῃ τὴν ἑαυτοῦ δεξιάν εἰς τὴν προκειμένην δυσχέρειαν, ἐπεφάνη θεοσημία τις καρυδαζωτάτη. Ὁ ἥλιος ἦτο περὶ μεσημβρίαν· ὁ Κωνσταντῖνος ἐπορεύετο μετὰ τοῦ στρατοῦ αὐτοῦ, ὅτε αἴφνης εἶδεν ὀφθαλμοφανῶς ἐν τῷ οὐρανῷ ὑπερκείμενον τοῦ ἡλίου σταυρὸν ἐκ φωτὸς συνιστάμενον καί φέροντα ἐπιγραφὴν „ταῦτι νικά“. Ἐκπλαγείς ἐπὶ τῷ θεάματι, ἕπερ εἶδε καί ἐθαύμασεν ἅπας ὁ περὶ αὐτοῦ στρατός, διηγορεῖ πρὸς ἑαυτὸν λέγων, τί ἄρα σημαίνει τὸ φάσμα μέχρις οὔ, ἐπελθού-

ΑΡΧΑΙΟΣ ΕΛΛΗΝ ΣΑΝΔΑΛΟΠΟΙΟΣ.

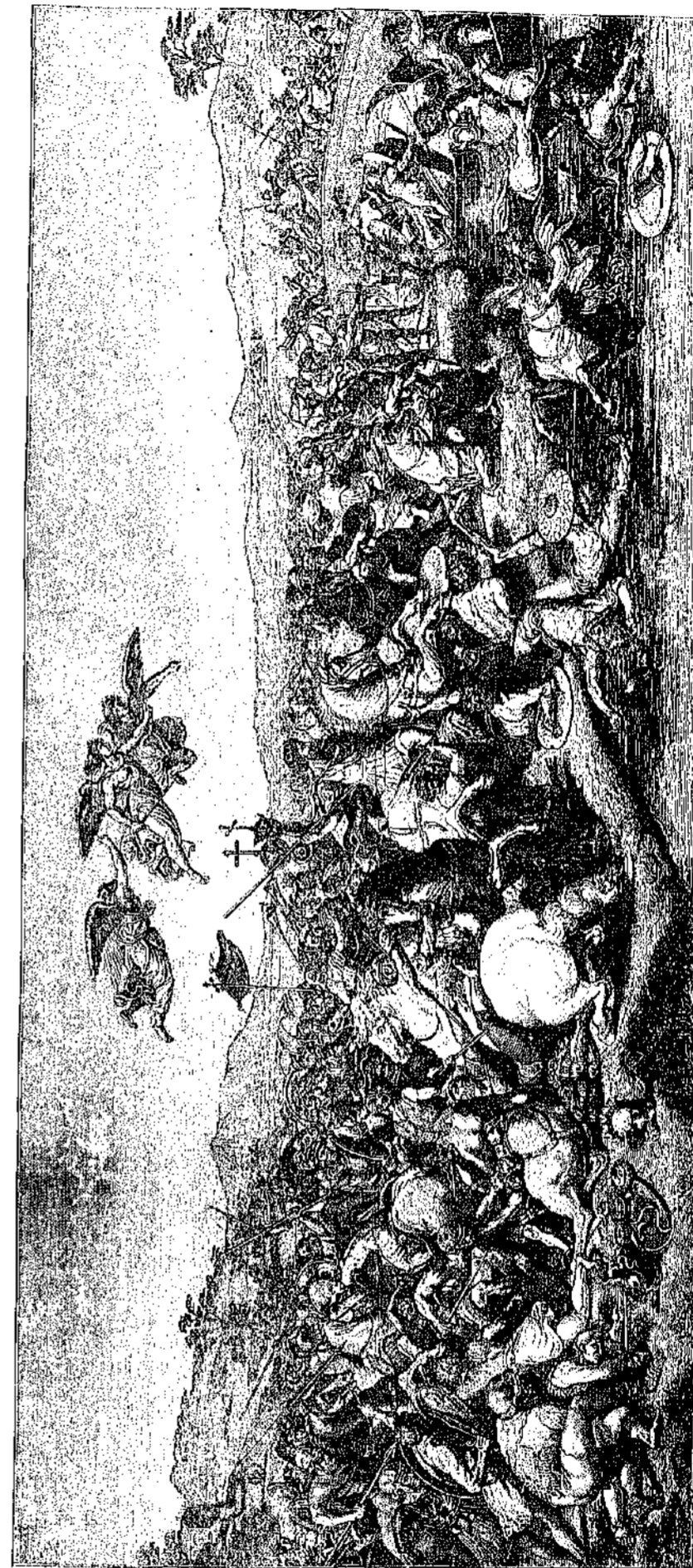
λοῦντα τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν δύο πρώτων αὐτοῦ ἐλληνικῶν χαρακτήρων, ἦτοι τοῦ Χ καί τοῦ Ρ, συμπλεγμένων, ἕπερ μετέπειτα ἔφερε πάντοτε ὁ βασιλεὺς καί ἐπὶ τοῦ κράτους αὐτοῦ. Ἀπὸ τοῦ πλαιγίου κέρατος τοῦ ἐπὶ

* Ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἔθνους, τόμ. Β'. σελ. 552—553.

τοῦ δόρατος ἐπιτεθειμένου ἐκρέματο ὀδὸν πορφύρεα, χρυσοῦφαντος καί διὰ ποικίλων λαμπροτάτων τιμαλφῶν λίθων κοσμημένη. Ἡ ὀδὸν αὕτη ἦτο τετράγωνος ὡςτε δὲν κατήρχετο μέχρι τῆς κάτω ἄκρας τοῦ δόρατος, τὸ ὅποιον ἦτο μακρότερον τοῦ ἐγκαρσίου κέρατος. Κάτωθεν δὲ τοῦ σημείου τοῦ σταυροῦ καί εἰς αὐτὰ τὰ ἄκρα τοῦ ὑψίσματος ἐκείνου, ὑπῆρχον ἐνουφασμένα ή ζωγραφημένα διὰ χρυσοῦ αἱ προτομαί τοῦ βασιλέως καί τῶν τέκνων αὐτοῦ. Ἡ πρώτη αὕτη σημαία διατηρήθη ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας, μέχρι τῆς ἐνάτης, ὡς βεβαιώσιν, ἑκατονταετηρίδος, εἰς τὰ ἐν Κοσταντινουπόλει βασιλεία καί ἐπεκλήθη „λάβαρον“ ὄνομα τοῦτο παράδοξον, τοῦ ὁποίου δὲν κατορθώθη νὰ ἐξηγηασθῇ οὔτε ή ἐτυμολογία οὔτε ή ἐνοια.

Ταῦτα ὁ Εἰσέβιος. Καί βέβαιον τῶντι φαίνεται ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος ἐν τῇ ἀμυγανίᾳ, εἰς ἣν τότε εὔρεθη, δὲν ἀπεδέξατο μὲν ἐτι ὀλοτελῶς τὰ πᾶν χριστιανῶν δόγματα, ἐπεκαλέσατο ὅμως τὴν ἀρωγὴν τοῦ Θεοῦ αὐτῶν καί ἀντέταξε τὸ μυστηριώδες τοῦ Χριστοῦ σύμβολον εἰς τὰ τῆς συγκλήτου καί τοῦ δήμου ἐμβλήματα, ἵνα κατισχύσῃ θρησκείματος γεγρακότος διὰ τῆς χάριτος πίστεως νεωτέρας καί ἀκριστοτέρας. (Ὁδὸν ἦττον δὲ ἀξιοσημείωτον διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐλληνικοῦ ἔθνους γεγονὸς εἶναι, ὅτι ἐκ πρώτης ἀφετηρίας ή νέα βασιλικὴ σημαία διὰ τῶν ἐλληνικῶν καί οὐχὶ τῶν λατινικῶν τοῦ Χριστοῦ γραμμάτων ἐκοσμήθη· ὡς ἀνεὶ ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε τὸ προαίσθημα ὅτι ἐπέπρωτο νὰ γίνῃ ἀρχηγέτης γενεᾶς βασιλέων, οἵτινες, ἐπὶ μᾶλλον καί μᾶλλον χωριζόμενοι ἀπὸ τῆς ἀρχαίας τῶν βωμολίων μητροπόλεως, ἐμελλον ἐπὶ τέλους νὰ ἀρξώσι χωρῶν ὄλιως ἐλληνικῶν καί διὰ τῆς ἐλληνικῆς μόνης νὰ κυβερνήσωσι γλώσσης.

Τοῦτο λοιπὸν ἀναγορεύσας καί προσευχήσας τὸ σύμβολον, τὸ ὅποιον οἱ μὲν χριστιανοὶ αὐτοῦ στρατιῶται εἶδον προπορευόμενον μετὰ πάσης πεποιθήσεως εἰς τὴν νίκην, οἱ δὲ μὴ πιστεύσαντες εἰσέτι παρηκολούθησαν μετὰ τῆς ἀνησύχου προσδοκίας, ἣν παράγει ἐν τοιαύταις ἀπόροις περιστάσεσι πᾶν ὅ,τι μυστηριώδες καί ἀδηλον, ὄρμησεν ἡδὴ ὁ Κωνσταντῖνος ἐπὶ τὸ πρόσω θαρβούντως ὡςτε, ἐνῷ ἐνομιζέτο εἰς ἐτι περὶ τὸν Ἰῆνον διατρίβων, αὐτὸς

Ο ΚΑΤΑ ΜΑΕΝΤΙΟΥ ΑΓΓΟΝ ΚΑΙ ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ. Ἐικὼν Παράφ., ἐπιγράμ. Κ. Παπαρριγγόπουλου σελ. 232.

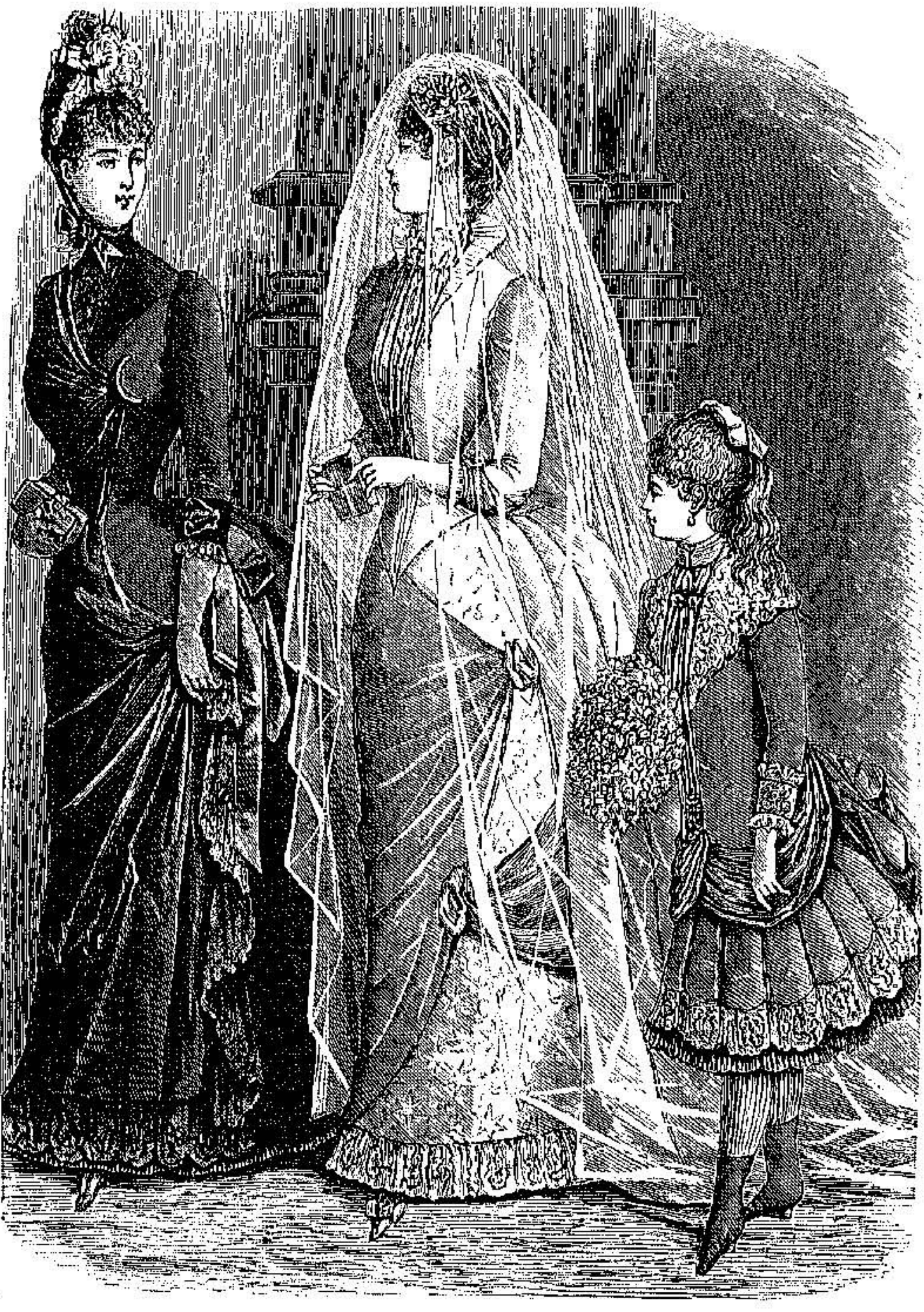

των κτλ. Πολλοί τῶν ἀρραβῶν τοῦ Regnari εὐρέθησαν ὑποκειμένοι εἰς τὸ πῦρ τοῦτο, εἶπε δὲ ἕνα διπλῶν, ὅτι ἔνεκα τῆς εὐκολίας, μετ' ἧς δύνανται ἢ ἀγορασθῆν ἢ Πηρσῶν ὁσονδήποτε ποσόν μορβίνης, ἢ χρῆσις αὐτῆς ὄλονεν ἐξ-
 απιδῶνται, οὕτως ὥστε κατέστη πλέον ἀληθῆς μάστιξ τῆς κοινωνίας. — Περὶ τῆς συμφορῆς, εἰκόων εἶνε ὑπόδειγμα ἄπιστο καὶ ἐλαφροῦ ἐνδύματος διὰ καρδία ἡμῶν (1-3 ἐτόνη, συνιστᾶται δὲ εἰς τὰς οὐνοδόμους ἐκείνας μετέρας, αἵτινες ἀντὶ ἀσημάτου ἰατρῆς καταρῶσαι μὲ καὶ τρέμματα, μὲ καὶ περισεύματα πικραίνωνται καὶ καταρῶσαι μὲν ἐλαφρῶν καὶ γυνώδη ἐνδυμασίων διὰ τοῖς μικροῖς ἀγγέλους των. Ὁ νέος πάλιν οὗτος πῖλος εἶνε ἀξιοσώστατος μόνον διὰ τὴν εὐνησίαν καὶ τὴν ὀρειότητά του, διότι ἢ φέρεται πολεῖται χωριστὰ καὶ ἢ ἐκίστη γριμῶν εἶνε πλουσιωτάτη. Ὁ γυρὸς περιβάλλεται μὲ τοὺν αὐτῶν χρώματος, πρᾶσινον συνέθως, καὶ περιφάνεται ὅλος ἐπίσης διὰ λεπτῆς μεταβλήσεως αὐτῆς μετὰ ροδόχρῶν ἀνθράκων καὶ τανίας ἐκ ρουαρέ. Ἐπειὸς, εἶνε εἶνε ἐποχὴ τῶν ἐλλήνων γάμων καὶ ἐπειδή μεις ἀπαξ τοῦλάχιστον ὑπόδειγμα γαμήλιου ἐνδύματος καὶ διὰ τὰς νύμφας καὶ διὰ τὰς παρανύμφους, εἶνε κομπάραις μὲ ἄλλα λόγια. Ἴδου συμμικῆ ἀπαίτησις, ἣν ἐκπληροῦσα μετὰ χαρῆς καὶ πολλῶν ἀνεμνήσεων, δὲν δύνανται νὰ συνδέσθω μετὰ οἰκονομικῶν θεωριῶν, διότι ἕκαστος δικαιόσθαι νὰ ἐξοδεύσῃ ὅσα θέλει, ὅταν ἔχη ἀπόφασιν . . . ἀπαξ μόνον νὰ νομικωθῆ. — Ἐν τούτοις

ἔστω μετὰ τὸν ἐπανάλθον εἰς τὸ πρὸ ἐκαιοτατίας περὶ τὴν κόμμωσιν τεχνήματα τῶν ἡμεῶν μας, θέλει πεισθῆν ὅτι πρὸ τῆς ἡμέρας τοῦ γάμου ἢ κόμη πολὺ συνετελεῖ ἐνταῦθα πρὸς ἄλλων τῶν νομῶν.

Ἄλλὰ σήμερον ἀνάγκη νὰ ἀρκαθῆς εἰς μόνην τὴν ἐρημνίαν τῆς εὐχολίας τοῦ Ραφαήλ, συγκοφαιαυόσης τὴν ἱστορικῆς πρῶτης χριστιανικῆς σημαίας, ὡς αὐτὴ ἐπιβιβᾶται ὑπὸ τοῦ ἔθνικοῦ ἡμεῶν ἱστορικοῦ, καὶ κατὰ σύμπτωσιν ἐρημνευτοῦ σχετικῶν ἀλλοτριωμάτων. Ἐστεινοχωρημένη ἐδῶ, μόλις ἀνασείνεται ὑπὸ τὴν ἐπίβριαν τῶν κυνηγιῶν καυμάτων, ἄνενα κατ' αὐθὴν ὑπολείπεται ἐνταῦθα τῶν ἡμετέρων, εἰμὴ κατὰ τὴν ἐντασίν των.

Ἐπρεπε τῶρα νὰ ἔχοι γερμανικὴν ἀνοχὴν διὰ νὰ ἐπαπέσιν τὸν μουσοργῶν Ηάγγερ, ἐν δὲν ἐνοουῶσαν ὅστε οἱ ἕμογενεῖς του, ἔλην τὴν ποιῆσιν τῆς Ἱραφῆς διὰ τὰς Κέρδρον τοῦ Λιβάνου, ἔλην τὴν παιδικὴν προφύρῃ διὰ τὸν Πρασιτικὴν Ἄγγελον καὶ πλῆθος Ἀρχαιολογικῶν γυναισεων διὰ τὸν Ἑλλῆνα σαρκολοποῖον, ἢ τοῦλάχιστον ἀντὶ τοῦτον ὀλίγον τόπον ὅπως ἐρημνεύσῃ αὐτὰ, ἐνῶ τῶρα μόλις προφθάνα νὰ ὑπογραφῶ

ΜΑΤΑΙΟΤΗΣ ΠΕΡΙΕΡΓΟΥ.

ΜΙΚΡΑ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ. — Πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους Συνεργάτας τῆς Συνθετικῆς Ἑβδομάδος, εἰς Ἀθήνας. Τὸν ἐν Ρωμανίᾳ μισελλορισμὸν νὰ ζητήτε καὶ εἰς τὸ αὐτὸν προκενέει μας. Ἐνδὲ τῶν ὑπόλοιπων τούτων τὸ ὄνομα δὲ δημοσιεύσασιν ἂν ἐξακολουθήσῃ κατακρατῶν χρεῖμα τῆς ἡμετέρας.

δειγμα γαμήλιου ἐνδύματος καὶ διὰ τὰς νύμφας καὶ διὰ τὰς παρανύμφους, εἶνε κομπάραις μὲ ἄλλα λόγια. Ἴδου συμμικῆ ἀπαίτησις, ἣν ἐκπληροῦσα μετὰ χαρῆς καὶ πολλῶν ἀνεμνήσεων, δὲν δύνανται νὰ συνδέσθω μετὰ οἰκονομικῶν θεωριῶν, διότι ἕκαστος δικαιόσθαι νὰ ἐξοδεύσῃ ὅσα θέλει, ὅταν ἔχη ἀπόφασιν . . . ἀπαξ μόνον νὰ νομικωθῆ. — Ἐν τούτοις

ΠΕΡΙΕΡΧΟΜΕΝΑ. — Γλωσσικαὶ παρατηρήσεις ὑπὸ Ε. Δ. Ραΐδου. — Ὁ μῦθος τοῦ Ἀβελβέρτου, ἐν τῶν τοῦ Chamisso (τέλος). — Ἀπριλιάτικη νύκτα, ὑπὸ Ἰωάννου Πολέμη. — Τὸ λάβαρον καὶ ὁ θρίαμβος τοῦ Κωνσταντίνου, ὑπὸ Κ. Παπαρηγοπούλου, (εἰκόων Ραφαήλ ἐν σελ. 233). — Δοῦναι το Ἀμλὸς (ἀνέγχεμα — συνέγχεμα). — Ἐπιστολὴ εἰς Ἐσπερίαν. Ἡ ἀνεργασία τοῦ Α. Ρ. Ραφαήλ. — Ἡ γυναικὸς τοῦ Π. Ὀργῶ καὶ οἱ γυναικῶν. — Ἡ λειψοκλή ραεῖα τοῦ ἄ κούρ. Μπὸν. — Ἀλλοτριωτικὴς πλῆθος καὶ πικρὰ πικρὰ πικρὰ. — Τὸ ἡμεῶν παλαιῶν γάμων καὶ ἡ γυναικῶν πλῆθος ἐνταῦθα ἐν σελ. 233) καὶ ἡ γαμήλιος ἀποφῆ (σελ. 233). — Ἐπιφάνεια καὶ ἡμεῶν τῶν ἡμεῶν (σελ. 233), τῶν ἡμεῶν τοῦ ἡμεῶν (σελ. 233), τῶν ἡμεῶν τοῦ ἡμεῶν (σελ. 233) καὶ τῶν ἡμεῶν τοῦ ἡμεῶν (σελ. 233). — Ἡμεῶν ἡμεῶν.

Ἐκδότης Π. Δ. ΣΤΟΥΡΗΣ.
 Ψόσος Bar & Hornum, in Αιερῆ. — Χάριτες in τῆς Νουο Γερμανοῦ in Σερμῶν. — Ἀλλῶν Fry & Seung, in Αιερῆ.